

JOONAS KONSTIG

WSOY

REALITY
—
PROOSAA

VUOSI HERRASMIEHENÄ

Vihreätukkainen punkkari opetteli miehisiä hyveitä

Joonas Konstig

VUOSI
HERRASMIEHENÄ

*Kertomus siitä, kuinka entinen punkkari
opetteli miehisiä hyveitä*

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© JOONAS KONSTIG JA WSOY 2017

ISBN 978-951-0-42229-8

PAINETTU EU:SSA

*Kirjan tapahtumat ja henkilöt ovat kaikki totta.
Joidenkin ei-julkisuuden henkilöiden nimi on muutettu.
Tapahtumien esitysjärjestys poikkeaa
joskus kronologiasta.*

*Olen parhaani mukaan koettanut tallentaa käymäni
keskustelut, mutta olen saattanut tehdä siinä virheitä.
Niinpä jos haastattelemanani ihmiset sanovat jotakin väärää,
syynä on oma muistini ja muistiinpanoni,
ja syytettäköön siitä yksin minua.*

Sisällys

Prologi	11
1. Alussa oli poika ja ketsuppurkki	16
2. Ikuinen punkkari	23
3. Itsetutkiskelua laiturinnokassa	32
4. Kuinka runoilijat muuttivat maailmanhistorian	37
5. Herrasmies ei larppaa ja mitä <i>Unelmien poikamiestyttö</i> opettaa	48
Miehuuden salatietoa I: Lordi Chesterfield	56
6. Tofun haukkumisen on loputtava	62
7. Vaimoni, lady Konstig	66
8. Dandyjen maailmanlaajuinen salaseura	73
9. Aikuisille ei ole vaatteita	89
10. Stop kiroilulle eli Suuri Oranialaiskiista	97
11. Renessanssi-ihminen	106
12. Miekkailu ja herrasmiehen kunnia	115
13. »Tavoitteeni on moraalinen täydellisyys»	127
14. Suomen Tapaseura 20 vuotta	133
15. Viisisataa kiloa eläimellistä lihasta	137
16. Zen ja fysiognomian taito	145
17. Finlandiatololla daamiseurassa	154
18. Yritys ymmärtää teitittelyn idea	162
19. Tappajanvaisto tai tule tapetuksi	166
20. Mustion linnassa vaimon ja kuningatar Elisabethin kanssa	171
21. Kuuden viikon hyveohjelman tulokset	182
22. Marraskuun gaalailat	188
23. Pörssiklubi	197
24. Anarkisti kravatti kaulassa	204
25. Välisoitto niinkin herraskaisessa paikassa kuin Teneriffa	213
26. Historian ensimmäiset herrasmiehet	220
Miehuuden salatietoa II: Adolf Freiherr Knigge	227
27. Henkilökohtainen vastuu pelastaa elämiä	235
28. Tippuminen on kakku	240

29. Nykyaikainen lady ja etiketti etikettömälle ajalle	247
30. Mitä olen puolessa vuodessa oppinut	254
31. »Tärkeintä on vain olla oma ittensä».	265
Miehuuden salatietoa III: Baltasar Gracián	272
32. Uudenvuoden päätökset.	280
33. Alkuvuodesta päähenkilömme	289
34. Kadettikoulussa protokollapäällikön kanssa	297
35. Herrasmiesten kulta-aika	308
36. Barbaarien laji herrasmiehille	320
37. Popupravintola Prinsessa	328
38. Lähimmäisavun peruskurssi	343
39. Hurriganes goes rugby	351
40. Venetsiasta ja vaimosta	357
41. Köyhän miehen James Bond -simulaattori Casino di Venezia	361
42. San Margharitan opetus	373
43. Miestenvaateetuksen kolmas aste	379
44. Rugbyn piilo-opetus suunnitelma	386
45. Pääsiäisen päärooli	395
46. Kevät Maurin kanssa	400
47. Promotio Ordinis Philosophorum MMXVII	404
Miehuuden salatietoa IV: Carl Gustaf Emil Mannerheim	410
48. Les Remerciements	417
49. Mitä tapahtuu kiertueella, jää kiertueelle (ja tähän kirjaan)	422
50. Elämäni ensimmäinen try – kysy vaikka tuomarilta	431
51. Kolmas puoliaika	437
52. Kirjailijaliitto 120 vuotta.	440
53. Kolme päivää frakissa	443
54. Suomen parhaat juhlat	452
55. Kaikki mitä olet halunnut tietää miestenvaateuksesta, mutta et ole osannut kysyä.	456
56. Tämä matka	461
If	472
Jos	473

Kaisalle

PROLOGI

»Okay Yonash,» Pierre sanoo: »Let'sh go over thish one more time.»

Pierre puhuu ranskalaisen miehen englantia. Hänellä ei ole ässävikaa, mutta hammassuojat suussa kaikilla on ässävika.

»Kun olet hyökkäyksessä, mitä teet?» Pierre kysyy.

»Otan pallon ja juoksen täysillä eteenpäin», vastaan.

»Ja jos ne tarttuvat sinuun?»

»I keep running.»

»You f-ck them up?»

»I f-ck them up.»

»Good. Ja kun olet puolustuksessa, mitä teet?»

»I f-ck them up.»

»Good.»

Pierre läppäsee minua kannustavasti niskaan. Pidän Pierrestä. Paitsi että hän on taitava rugbyn pelaaja, hän on niitä harvoja miehiä kentällä, jotka ovat pienempikokoisia kuin minä. Se on jotenkin lohduttavaa.

Elämäni ensimmäinen rugbyottelu on alkamassa, ja totuus on, etten ole koskaan ollut näin peloissani.

Olen Latvian pääkaupungissa Riikassa, on lämmin toukokuinen poutapäivä, ja Warriors, joukkueeni, on matkustanut tänne pelaamaan Livonia Rugby Clubia vastaan. Pelaamme nurmikentällä jossain Riikan lähiössä. Kentän poikki kulkee

kävelypolku, jonka kohdalta nurmikko on kulunut ja maa talottu kivettyneeksi saveksi. Jo pelkkä ajatuskin siihen kaatumisesta saa kyynänpääni vuotamaan verta. Kun siivosimme kentän ennen ottelua, se oli täynnä kiviä, keppejä, pullonkorkkeja ja koirankakkaa, ja löysin maasta valtavan kokoisen eläimen hampaan.

Ylläni on pienin paita, joka Warriorsin kassista löytyi, kokoa Small, numero 24. Olen 177 senttiä pitkä ja painan 75 kiloa. Pelipaikkani on back, tarkemmin sanottuna winger. Wingerit pelaavat laidassa, ja he ovat rugbyjoukkueen nopeimpia pelaajia, joiden tehtävä on juosta, juosta, juosta ja tehdä maali eli *try*. Pelipaikka on sopiva minulle, ei siksi, että olisin nopea saati hyvä väistämään taklauksia vaan koska wingerinä minun ei tarvitse ymmärtää koko kentän peliä. Totta puhuen en ole ehtinyt oppimaan edes lajin sääntöjä. Ne ovat ällistyttävän monimutkaiset ja yleensä sanotaankin, että pelin ymmärtämiseen vaatii kauden tai kaksi.

Minä olen harjoitellut rugbya kolme kuukautta.

Mittailen latvialaisia katseellani. He näyttävät nopeilta ja kovilta kuin luoti. He ovat myös minua viitisentoista vuotta nuorempia. Eilen Helsingin satamassa Antti sanoi: »Mehän tullaan häviämään niille. Ne pelas just tasaväkisesti Stockholm Exilesia vastaan, ja se on ammattilaisjengi. Kyse on vain että hävitäänkö me 30–0 vai 40–0. Ne on nopeita ja aggressiivisia.»

Antti sanoi sen huolettomasti, mutta hän onkin kokenut rugbynpelaaja, kivenmurikka, joka vetää maasta 230 kiloa. Minä en osaa suhtautua tähän huolettomasti. Olo on vähän huijattu, koska luulin latvialaisten olevan korkeintaan ok. Mutta en voi syyttää ketään muuta kuin itseäni siitä, että olen suostunut tähän, joten olen tainnut huijata itseäni.

Kun keräännymme keskiviivalle, kiristän halpojen Umbro-nappisteni nauhat vielä uudestaan. Puren hammassuojia ja jännitän niskaa kokeeksi. Niska on se kohta, joka minua eniten pelottaa. Minulla on kaula. Juuri edellisissä harjoituksissa ennen tänne lähtöä olin jäänyt kasan alle niin että kaulani nirskahti.

Niirsk... se on inhottava ääni kuulla omasta niskastaan. Olin lopputreenit kentän laidalla.

»Kauheeta jos sä halvaantuisit», vaimoni sanoi lähtöpäivän aamuna.

»Ei kai nyt sellaista tapahdu», vastasin. »Ei kai rugby olisi niin suosittua, jos siinä halvaannuttaisiin», jatkoin, yhtä paljon itselleni kuin vaimolleni.

Ei kai? Brittiläisessä maailmassa sitä pelaavat koulupojatkin. Toisaalta koulupojat eivät ole yhtä nopeita ja isoja kuin nämä miehet.

Yhdeksänvuotias tyttäreni kömpi syliini. »Voi isi... se ois kauheeta jos sä et tulis takasin.»

En tiedä huolestuttaako minua enemmän fyysinen loukkaantuminen (minulta ei ole koskaan katkennut luita) vai henkinen pelko, että teen itsestäni täyden pellen koko monikansallisen yleisön nähden.

Kävelemme kentälle. Warriors vastaan Livonia on alkamassa. Latvialaisia ei ole kuitenkaan tullut paikalle tarpeeksi: heillä on ollut eilen tärkeä paikallismatsi, ja nyt moni on jäänyt kotiin. Niinpä sovimme, että osa Warriorseista vaihtaa heidän puolelleen.

Ne Warriorsit, jotka menevät vastapuolelleni, pelaavat maajoukkueessa – ja niin pelaavat Livonialaisetkin. Tätä kovempia vastustajia en voi saada. Myötätuntoisesti Antti kertoi tämän minulle vasta ottelun jälkeen.

Voi isi... kauheeta jos sä et tulis takasin.

Miksi olen täällä?

Koska halusin oppia hyväksi mieheksi.

Kun edellisenä keväänä sain idean opetella herrasmieheksi, arvelin, että opettelen hyvälle tavoille, käyn etikettikoulutuksessa, alan pukeutua aina moitteettomasti, koetan omak-sua uuden asenteen elämään ja joitain vanhoja herrasmiestai-toja. En arvannut, mihin kaikkeen vielä ajautuisin.

Astelen paikalleni laitaan. Kassu pelaa vieressäni toisena backina.

»Huudat sitten mulle aina mitä mun pitää tehdä», sanon hänelle.

Kassu nyökkää. »Pysyt mun oikealla puolella.» Kassu on 25-vuotias restonomi, 185-senttinen ihmistorpedo, joka näyttää Lionel Richieltä. *Hello* on upea biisi. Luotan Kassuun.

Tuomari puhaltaa pilliin. Livonia potkaisee pallon meille, ja ottelu alkaa.

Tämä kirja on kertomus vuodestani herrasmiehenä kesästä 2016 kesään 2017. Vaikka vuosi sisältää monia menestymisiä herrasmieheksi kasvamisen tiellä, olen yhdessä asiassa epäonnistunut ennätysellisen nopeasti, jo kirjan kannessa.

Herrasmiehen ensimmäinen sääntö on: Älä koskaan väitä olevasi herrasmies.

Kirjani toinen paradoksi on, että vuoden teemaksi nousee itsekeskeisyydestä pois oppiminen, mutta kirjan päähenkilö on minä itse, ja tulen kirjoittamaan itsestäni enemmän kuin olen kenellekään paljastanut. Mutta älkää antako näiden epäonnistumisteni estää teitä. Lähdin matkalle tutkiakseni, mitä

herrasmies tarkoittaa ja yrittääkseni oppia kunnon miehen tavoille, mutta en olisi kirjoittanut aiheesta kirjaa, ellen olisi uskonut matkastani voivan olla iloa ja hyötyä myös lukijoille. Ja te, hyvät lukijat, voitte vielä välttää kompastumasta omalla matkallanne ensimmäiseen sääntöön.

I.

ALUSSA OLI POIKA JA KETSUPPIPURKKI

POIKA, MINUN poikani Otso, täytti keväällä 2016 yksi vuotta. Hänen syntymäpäivänsä aikoihin aloin lopulta tajuta, että minun vastuuni miehenä on taas paisunut entisestään. Minulla on vaimo, jolle olen aviomies, minulla on kaksi tytärtä, joille olen isä, ja nyt minulla oli poika, ja hänellekin tarjoan väistämättä jonkinlaisen miehen mallin, harkitsinpa sitä tai ei. Vastuu oli jo tytärtäni kohdalla, mutta pojan kohdalla tilanne herätti minua eri tavalla, koska hänestä tulee itsestään jonain päivänä aikuinen mies.

Millainen aikuinen mies hänestä tulee? Miten se on minun syytäni tai ansiotani? Miten voin auttaa häntä? Miten voin olla mokaamatta häntä? Luoja tietää, että olen mokannut paljon omalla kohdallani.

Nämä asiat valkenivat minulle tuona keväänä, siis verra-ten myöhään 39-vuoden iässä, ja jonakin niistä kevään päivistä istuin arkisesti ruokapöydässä syömässä poikani kanssa jauhelihapihvejä lounaaksi. Pieni sinisilmäinen poika minua vastapäätä ei ollut ruokailutuulella. Kun hän ei pidä jostakin, hän alkaa huutaa. Eikä hän lopeta huutamista, jos sitä yrittää lopettaa: hän alkaa huutaa kovempaa. Hän huutaa, kunnes saa

tahtonsa läpi, ja jos ei saa tahtoaan läpi, hän huutaa kovempaa ja pitempään, kostoksi.

Poikani tarttuu pihvinpalaan ja heittää sen lattialle. Hän katsoo minua.

»Ei heitä», minä sanon päätäni pyörittäen.

Poika kirkaisee minulle. Se on sooninen hyökkäys kostoksi nuhtelemisesta.

»Ei heitä ruokaa lattialle», toistan.

Poikani alkaa huutaa täyttä kurkkua. Poistan hänet pöydästä, hän huutaa, kävelee ympäri olohuonetta, ojentaa käsiään minua kohti, mutta kun koetan ottaa häntä syliin, hän juoksee pois ja huutaa vielä kovempaa. Desibeleille ei tunnu löytyvän ylärajaa. Hän on kohta hikininen, minä olen hermostunut.

Palaan ruokapöytään ja laitan korvatulpat korviin. Niitä on ympäri taloa nykyään. Poika huutaa nyt meidän makuuhuoneessa. Tässä menee pitkään, joten voin saman tien syödä oman ruokani loppuun.

Poikani käyttäytyy ihan samoin kuin minä, tunnistan. Olen toiminut samoin lähes nelikymppiseksi asti. Jos asiat eivät miellytä, alan huutaa. Jos huutaminen ei auta, sisuunnun ja valitan entistä jyrkemmin.

Puristan lisää ketsuppia jauhelihapihvilleni ja jatkan ruokailua yksin.

Silmäilen hajamielisesti edessäni olevan ketsuppipullon etikettiä. Siinä on sitaatti Heinzin yhtiön perustajalta:

Quality is to a product what character is to a man.

»Laatu on tuotteelle sitä mitä luonne on ihmiselle.»

Lainaus pysäytti minut vanhanaikaisuudessaan, tai pitäisikö sanoa klassisuudessaan. Muistin nimittäin törmänneeni tuohon sanaan *character*, luonne, vanhoissa teksteissä.

Mieleeni oli jäänyt jonkinlaisena hatarana käsityksenä että siinä oli kyse siitä, mitä kasvatusta on ilmeisesti aikaisemmin tarkoittanut: ei kouluttamista (koiria koulutetaan), vaan luonteen, englanniksi *character*, jalostamista, koulumista ja kehittämistä. Kasvamisen tarkoitus oli tulla paremmaksi luonteeksi: jalommaksi, sinnikkäämmäksi, rohkeammaksi, oikeudenmukaisemmaksi, viisaudenhaluisemmaksi ja lämpimämmäksi, mitä milloinkin.

Noihin aikoihin oli vietetty Martin Luther Kingin kuolinpäivää, ja olin silloin lukenut tuon amerikkalaisen pastorin kuuluisan *I Have a Dream* -puheen, ja muistin, että siinäkin puhuttiin samasta asiasta. Tarkistin asian. Näin se kohta meni:

»I have a dream that my four little children will not be judged by the color of their skin, but by the content of their character...»

King unelmoi, että hänen lapsiaan ei tuomita heidän ihonvärisä takia, vaan heidän luonteensa laadun mukaan. Mutta sana *character* tuntuu merkitsevän enemmän kuin meidän sanamme *luonne*. Jäin miettimään, minkälaisia eväitä olen itse saanut lasteni kasvattamiseen. Olen lukenut pari lastenkasvatustopasta aikoinaan ekan tyttäreni synnyttyä, ja niistä sai neuvoja, miten lasta pitää palkita ja milloin laittaa jäähyllä, miten kolmeen laskeminen pitää tehdä, että se toimii ja niin edelleen. Niistä on ollut ihan hyötyä, mutta pikemminkin niissä on kyse lapsen ja myös vanhemman kouluttamisesta paremmin *toimivaksi*. Näiden lisäksi oma kasvatukseni on kai ollut sitä mitä kaikilla ihmisillä: ihmiset tekevät suunnilleen samaa mitä muistavat omien vanhempiensa tehneen ja hienosäättävät sitä itselle mieluisampaan suuntaan.

Mutta tuntui, ettei kasvattamisessa ollut ennen kyse toimimisesta. Kyse oli siitä, millaiseksi ihmiseksi tulee – millaista luonnetta kehittää. Mitä se luonteen kasvattaminen on tarkoittanut ja voisi nyt tarkoittaa. Se näytti olevan vahvasti ristiriidassa nykyajan hengen kanssa, joka tuntuu joka käännteessä painottavan, että lapsen pitää *olla oma itsensä* ja lapsen pitää *toteuttaa itseään*. Kuitenkin itseään toteuttava lapsi voi toteuttaa vaikka mitä pahuuksia, ellei häntä ensin kasvateta toteuttamaan itseään jollakin jalolla ja rakentavalla tavalla. Luonteen kasvatuksen pitäisi siis tulla ennen mahdollista »itsen toteuttamista» – sitä paitsi, mikä oli tämä jatkuva *itsen* ylistäminen? Miksi jokainen on nykyään niin täynnä *itseään*?

Vanhemmat sukupolvet kutsuivat sitä itsekkyydeksi.

Sinä keväänä ymmärsin myös katsoa kalenteria kerrankin eteenpäinkin. Tajusin täyttäväni neljäkymmentä vuotta seu-

raavana vuonna. Se on puolivälissä elämäni polkua. Oli korkea aika miettiä, miten aion loppumatkan kulkea.

Mikä on ollut vuosisatojen ajan länsimainen hyvän miehen ihanne?

Se on herrasmies.

Herrasmies on yhä elävä kulttuurinen hahmo. Siitä todistaa se, että minäkin luulin tuntevani mitä siihen kuuluu, vaikka olin tuosta ihanteesta hyvin kaukana. Olen tämän vuoden jälkeen oppinut paljon paremmin ymmärtämään, mitä herrasmies tarkoittaa, mutta tuona keväänä päätin laittaa vedon sisään. Laitoin oman panokseni sille, että paras tavoite, johon voisin miehenä pyrkiä, olisi tulla herrasmieheksi. Panos oli vuosi elämästäni. Ja koska olin ammatiltani kirjailija, päätin kirjoittaa vuodestani kirjan. Se voisi olla muillekin ehkä huviksi, ehkä hyödyksi, toivottavasti molempia.

Jos voisin oppia herrasmieheksi, se auttaisi minua korjaamaan ja kehittämään kauheaa luonnettani.

Se tarjoaisi mitä parhaimman roolimallin lapsilleni.

Se voisi suojata minua avioerolta, johon kaveripiirini ensimmäiset parit olivat jo ajautuneet.

Ja se voisi tehdä minusta ihmisen, jota kaivataan, kun olen kuollut.

Muistan opiskeluaajoiltani lukeneeni kulttuuriantropologin kuvauksen autoilusta Afrikassa. Antropologi oli kenttätöissä jonkun afrikkalaiskansan parissa, en muista minkä, mutta kansa oli saanut käyttöönsä autoja. Kun joku sai auton, he ottivat koko kylän sen kyytiin. Autoilla ajeltiin rastiin rastiin kenen milloinkin toiveiden ja tavoitteiden mukaan ja huvikseen karkealla savannilla.

Ymmärrettävästi autot hajosivat nopeasti. Antropologi koetti neuvoa, että autojen pitäisi antaa välillä levätäkin, että niitä voisi huoltaa – ei niillä voi huviajella missä tahansa maastossa yötä päivää aina kun joku tahtoo ajelulle. Niitä tulisi käyttää vain harkittuihin tarkoituksiin. Huviajelu voi olla kivaa, mutta se tulee kalliiksi.

Auton omistanut afrikkalaismies totesi: »Te valkoiset ajattelette aina rahaa. Te ette koskaan mieli sitä, kuka itkee peräsi kun kuolet.»

Kuka itkee peräsi kun kuolet. Tuo lause on jäänyt mieleeni vuosikausiksi, mutta en ole silti koskaan miettinyt sen sisältöä.

Ja jossain vaiheessa uskalsin todeta itselleni, etten ole elänyt niin, että kovin moni itkisi, kun kuolen. Kuvittelin itseni arkkuun alttarin keskelle. Penkeillä oli perhettä ja sukulaisia, ehkä muutamia ystäviä. Jotkut heistä saattaisivat vuodattaa kyynelien laskiessaan liljan arkulle. Sitten he menisivät muistokahveille ja olo olisi – huojentunut. Ikävä juttu, että Joonaskin nyt meni, sellaista se on. Mutta syvällä sisimmässään heidän olonsa olisi keveämpi ja helpottuneempi. Aika raskas tyyppi.

Mitä minusta osattaisiin sanoa hautajaisissa? *Joonas oli... omanlaisensa tyyppi. Hänellä oli paljon...näkemysasioista...* joita hän piti aina ainoana totuutena, vaikka ne vaihtelivat, ja joita hän suojaasi pistävällä sarkasmilla, ellei suorastaan vihaisesti. *Kahden oluen jälkeen hän oli naseva sutkauttelija?* Wau. *Hän oli lukenut paljon kirjoja.* Mutta ei silti käyttäytynyt sivistyneesti. Kaikki nämä haiskahtavat puolivillaiselta kiertotieltä todeta, että tyyppi oli ikävä.

Minusta ei saisi maalattua myönteistä kuvaa edes hautajaispuheessani.

Kun lähdin vuoteen herrasmiehenä, ensimmäinen ajatukseni oli, että ostaisin pari pukua ja kävisin etikettikoulutuksessa, ehkä opettelisin ratsastamaan ja haastattelisin asiantuntijoita, sellaista. Olin hakoteillä. Ei mennyt kauaa, kun jouduin katsomaan itseäni peiliin ja miettimään hautajaispuheitani. En osannut arvata, että vuodesta tulisi elämäni vaativin niin henkisesti, fyysisesti kuin sosiaalisestikin.

»Mitä tarkoittaa olla herrasmies? Tarkoittaako se, että hän on luonteeltaan rehellinen, hyväntahtoinen, antelias ja viisas ja toteuttaa näitä ominaisuuksia mitä sulavimmin käyttäytyen? Tuleeko herrasmiehen olla lojaali vanhemmilleen, aviomiehenä uskollinen ja isänä kunniallinen? Elääkö hän elämänsä säädyllisesti – maksaa laskunsa – onko hänen makunsa kehittynyt ja elegantti, ovatko hänen tavoitteensa elämässä yleviä ja jaloja?»

WILLIAM MAKEPEACE THACKERAY, 1860

2.

IKUINEN PUNKKARI

»Isi, toi ei oo herrasmiehen käytöstä.»

TYTÄR 5V.

TOUKOKUUSSA KERRON vaimolleni uudesta kirjaideastani. Yritän vuodessa kouluttaa itsestäni herrasmiehen ja sitten kirjoittaisin kokemuksistani kertomuksen, jonka nimi voisi olla ihan vuosi herrasmiehenä.

»Joo-o», vaimoni vastaa, »ihän mielenkiintoista...»
Kuulen hänen lauseensa epäröivät kolme pistettä.

»Mutta?»

»Kuulostaa vaan aika... vaikealta.»

»Miks se kuulostaa vaikealta?»

»No, sulta.»

Kukaan ei tunne minua niin hyvin kuin vaimoni tuntee. Ja hän on oikeassa.

Kun kirjoitan kirjaa, jossa päähenkilönä ei ole fiktiivinen ihminen, vaan minä itse, olen entistä enemmän huolissani siitä, pitääkö lukija päähenkilöstä. Hän on nimittäin aika hankala tyyppi, ja aion aloittaa luettelemalla hänen heikkouksiaan. Antakaa hänelle kuitenkin mahdollisuus. Hän ainakin yrittää tulla paremmaksi.

Ensinnäkin, tässä olen minä kahdeksantoistavuotiaana:

Otsatukkani on vaaleanvihreä. Seitsemäntoistavuotiaana leikasin pitkän tukkani lyhyeksi ja värjäsin sen ensin punaiseksi. Kirjoitin farkkutakkiini YOUTH AGAINST FASCISM Sonic Youth -bändin mukaan ja koristin sen erinäisillä kanta-aottavilla ja ironisilla rintamerkeillä. Farkkutakin kanssa käytin Foorumin Dekadenzista ostettuja vihreitä maihinnoususaappaita sekä teepaitaa, jossa luki »Jeesus tulee – oletko valmis» (tietysti sarkastisesti). Kävin lukiota ja vihasin sitä, halveksuin »porvareita», jotka halusivat kammata tukkansa ja tuoksuua suihkunraikkaalta, tanssia vanhojentanssit ja päästä isona hyvään työpaikkaan. Niinpä minä en käynyt suihkussa, en tanssinut vanhojentanssia, enkä hankkinut työpaikkaa.

Olin sitä sorttia vegetaristia, että kun ruokaseura kehui lihan mureutta, minä murauduin soijapihvini ääreltä, että silloin eläin on vain sidottu tiukempaan karsinaan – siitä se teidän mureutenne tulee. Sisareni muistaa tämän kohtauksen yhä elävästi. (Vaimon jälkeen perheeni tuntee minut toisiksi parhaiten.) Sisareni muistaa myös, kuinka vuosia myöhemmin kiukuttelin hänen lapsensa syntymäpäivillä siitä, ettei hän ollut varannut tarjoiluun mitään vehnätöntä. (Olin vaihtanut

» SÄ OOT KYLLÄ NIIN KAUKANA HERRASMIEHESTÄ KUIN OLLA VOI! »

– VAIMO

JOONAS

KONSTIG

laittaa itsensä likoon
harjoittelemalla vuoden verran
herrasmiehen taitoja
ratsastuksesta rugbyyn, etiketti-
koulutuksesta hyväntekeväisyyteen.

Kirjailija, joka on tottunut
näyttämään keskisormea niin
käytöstavoille kuin kaikelle
muullekin porvarilliselle
hapatukselle, päättää kasvattaa
lapsensa paremmille tavoille.
Niinpä hänen pitää ensin oppia
itse herrasmieheksi.

Herrasmies-tripillään
Konstig etsii myös vastauksia jo
antiikin filosofien kysymyksiin:
Millainen on hyvä ihminen?
Kuinka elää?

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-42229-8